

at stige med godt 100 mill. kr., således at et overskud på netto 400—500 mill. kr. på drifts- og anlægsbudgettet udfra de nævnte forudsætninger skulle kunne fastholdes, altså nogenlunde samme overskud, som vi forventer for indeværende finansår.“

Allerede før nytår måtte man imidlertid regne med, at tjenestemændene fra 1. april 1956 skulle have mindst 2 nye dyrtidsportioner. Ville man opretholde det budgetterede overskud på drifts- og anlægsbudgettet, måtte der derfor gennemføres besparelser på andre områder eller skaffes staten øgede indtægter.

Den endelige stillingtagen til, hvor stort et overskud der burde stiles mod, måtte dog afhænge af en bedømmelse af den samlede økonomiske situation. Herom udtalte ministeren i nogle slutningsbemærkninger:

„De to mest iøjnefaldende træk i den økonomiske udvikling er på den ene side den seneste tids ret betydelige *prisstigninger*, der er kommet til os udefra, og på den anden side den glædelige *fremgang i valutastillingen*. Denne fremgang kan måske bedst illustreres derved, at vi i tiden fra 1. juli i år til i dag har haft et overskud på vare- og tjenestebalancen overfor udlandet på ca. 200 mill. kr., medens vi i fjor i samme periode havde et underskud på ca. 200 mill. kr. Der er således i løbet af det sidste år sket en ganske mærkbar vending i betalingsbalancen; at dette års bedre høst og de meget gode vilkår for skibsfarten har haft en del af æren herfor, er klart, men hele udviklingen i vor udenrigshandel viser med al ønskelig tydelighed, at de indgreb, der blev foretaget i forrige folketingssamling for at bremse den indenlandske efterspørgsel, har virket. Der er sket en nedgang i importen af en række forbrugsvarer såvel som af råvarer til byggeri og anlægsvirksomhed.

Den begyndende sanering er dog på ingen måde så stabil, at der skulle være nogen mulighed for at lempe den stramme finans- og pengepolitik. Lad mig for det første pege på, at vor valutareserve omkring 600 mill. kr. fortsat er af for ringe størrelse i forhold til det betydelige omfang, vor udenrigsomsætning har, ikke mindst i betragtning af at vi har en betydelig kortfristet valutagæld, som efter alt at dømme skal indfries i løbet af 5—6 år.

Som et andet væsentligt moment ved bedømmelsen af den fremtidige udvikling vil jeg gerne understrege, at medens vor *eksport* de sidste år har nydt godt af den stærke konjunkturopgang i udlandet, må vi nu indstille os på, at man i de andre lande er ved at slå bremserne i for at forhindre den begyndende prisopgang.

Vi har allerede set, hvordan brændselspriserne er sprunget i vejret, og selvom der lige i øjeblikket som følge af de høje levnedsmiddelpriiser er sket en bedring af vort bytteforhold overfor udlandet, kan vi ikke være sikre på, at denne er af varig karakter. Navnlig vil disse prisstigninger imidlertid få virkning på vort indenlandske omkostningsniveau. Det er det tredje forhold, som jeg gerne vil frem-